

של פיקאסו שאתה ציירת, ציור של תמונה של פיקאסו עצמו ותמונות רבות של בואי. איך אתה מחבר את כולם בעיניך?

"היה איווה רגע בעבודה על הסדרה שבו סיימתי לצייר את דיוויד בואי כשהוא מצולם כאילו הובא למאסר, אחרי שציירתי את הציור הזה חזרתי והבטתי בתמונתו של פיקאסו עם ידי המורמות והוא פתאום נראה לי גם כאילו הוא נשפט על מעשיו. את פיקאסו הבאתי כי אני מוצא

"תמיד כששואלים אותי מדוע אני עוסק במוות, אני מתקן ומסביר שאני לא עוסק במוות כמו שאני מתעניין בחגיגת הריקבון"

בו גם את הריוניסי שאני מוצא בבואי. באישהו מקום הרגשתי שאני ממיד את שניהם למשפט בגלל פניו הרבות של כל אחד מהם. היכולת לאחד בין כל העולמות היא יכולת השמורה למלאכת הציור המאפשרת זאת. הציור הוא המצע שמאחה את כל העולמות, ולכן אני תמיד ניגש לעולמות שהם מקבילים במידה כלשהי".

יש בתערוכה צבעוניות עשירה מאוד, בשונה מתערוכות קודמות שלך. האם גם העיסוק במוות יהיה הפעם פחות ישיר?

"אני חושב שבעצם זה שאני מצייר הפעם את בואי, ושהוא בחיים, אני מתיר איוו מידה של חיות לציור. אבל אני לא יודע אם הצבעוניות מעידה על עושר חדש. אני יודע חושב שלפעמים ככל שהציור יותר צבעוני כך הוא יותר מת. אם מסתכלים נגיד על גופות מאופרות, ככל שהאיפור כבד יותר, כך הן נראות מתות יותר. התגיגה הדיוניסית שהיא הקריאה לחופש, ליציים ולמיניות היא תגיגה שמאחוריה תמיד יסתתר המוות.

תמיד כששואלים אותי מדוע אני עוסק במוות, אני מתקן ומסביר שאני לא עוסק במוות כמו שאני מתעניין בחגיגת הריקבון. כשאני מסתכל על ציורים אירופאיים שהשפיעו עליי, ציירים כמו פרנסואה בורשה וחגיגות המנחה שצייר, אני נמשך אל הפאר שבציור והוא זה שמעניין אותי".

צילום: עתליה יערי

משפּרץ. יוסף קריספל

נמר של קנבס

"נמרים", תערוכות החדשה של הצייר יוסף קריספל, עוסקת בציור באמצעות דמותו של דיוויד בואי. ראיון // רות פתיר

הקליפה שעוטה דיוניסוס היא כזו שאסור להביט בה, מכיוון שהמביט בדיוניסוס צפוי להשתגע או למות. אני מוצא שבואי עצמו, ככזה, הוא דמות מפתה מאוד. בעיקר עניין אותי אלמנט האיפור. בואי כעוטה מסכה. אני חושב שמתחילת דרכי כצייר התעסקתי הרבה בציור כאיפור, ואם לשנייה נחזור לשיח של צילום, אז על הצילום אפשר להגיד שהוא לכידתה של גוויה, ומכאן אפשר להגיד שהציור הוא איפור של פני המת".

אז הציור הוא נושא התערוכה?

"נדאי, אני לא עוסק בפרסונות, אני נעזר בהן. הפעם גם התעקשתי עוד יותר להשאיר את המצע של הציור חשוף. היה לי חשוב שהצופה יפגוש מיד את האלמנט הפשוט שבציור ואת ההונאה שבציור. אנתנו מביטים בפנים המביטות בנו, אבל אותן פנים הן לא יותר מתעורר של כמה משיכות מחול - אלמנט שהיה לי מאוד חשוב להדגיש".

אתה מאחד בתערוכה בין ציורים

הוא גם המאסר שמלמד את קורס המבוא לציור כבצלאל זה שנים רבות, הוליד כבר ציירים אחרים בדמותו ונחשב לדמות נרדית למדי, לכן אולי אין פלא שהוא מתחבר לדמותו הוויטואזית של בואי. "דיוויד בואי הוא לא האיידול שלי", מודרו קריספל להעיר מיד בתחילת שיחתנו, רגע לפני שבחיוך חביב הוא גם מתמרמר על התזמון שבו בחר בואי (שיתבייש לו באמת) לעשות קאמבק היסטורי שלא יצא בדיוק זמן טוב לתערוכה, "למען האמת, העניין שלי בבואי הוא בפרסונה רבת הפנים שיצר לעצמו - דמותו כמסכה מאופרת מסקרנת אותי מאוד".

אז איך הפך בואי למושא התערוכה?

"אני אוסף ואוגר דימויים של בואי זה שנים רבות, אבל רק לאחרונה ראיתי בבואי את דמותו של דיוניסוס שבו אני מתעסק כבר עשור. דיוניסוס הוא אל המסכה, אל המטמורפוזות, והוא האמנות.

התערוכה החדשה של קריספל בגלריה נגא, "נמרים", מלאה בציורים רבים, עשרות ממש, מרובעים, מאורכים, מעוגלים, שתלויים זה מעל זה וזה לצד זה ומקצתם אף מונחים על הרצפה. בעזרת העושר הזה יצר קריספל אינסטיישן ציורי גדול וססגוני. הדימויים המצוירים מתארים בעיקר את עשרות פניו של האמן דיוויד בואי בשלל תחפושות (למעט הבלחות רגעיות של מחוות למאסטרים כמו פיקאסו, ריכטר והאל דיוניסוס). "חשבת על זה שנמרים הם חיות מצוירות, הם בעצם מאופרים בנקודות או בקווים - ממש כמו ציורים. לכן החלטתי לקרוא לתערוכה החדשה שלי 'נמרים'. חשבתי שמי שיגיע לתערוכה שזה שמה, ופתאום יפגוש בציורים של דיוניסוס או של פיקאסו ודיוויד בואי, יחשוב שהם נמרים גם כן".

הצייר יוסף קריספל (39), זוכה פרס רפפורט לאמן קריספל לשנת 2008,